



ನಕ್ಷತ್ರಗಳಷ್ಟೇ ಅವಕಾಶಗಳಿವೆ ಈ ಬದುಕಿಗೆ

ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗೆ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಮನ್ನಣೆ ಇಲ್ಲ. ಕೆಟ್ಟ ಸಂದರ್ಭವೊಂದರಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಮುಂದೆ ಬೇರೆ ಆಯ್ಕೆಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಅತ್ಯಂತ ದುರ್ಬಲ ಮನಸ್ಥಿತಿಯ ಪರಾಕಾಷ್ಠೆಯಷ್ಟೆ. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಬದುಕಲು ಸಾವಿರಾರು ದಾರಿಗಳು ಮನುಷ್ಯನ ಮುಂದೆ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತವೆ. ನಮ್ಮ ಹಿರಿಯರೂ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗೆ ಮಹತ್ವ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಈ ಜೀವನವನ್ನು ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಅನುಭವಿಸಿ ಮುಕ್ತಾಯಗೊಳಿಸಬೇಕೇ ವಿನಃ, ಆತುರದಿಂದ, ಅವಸರದಿಂದ ಮುಕ್ತಾಯಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಾರದು ಎಂಬ ಕಿವಿ ಮಾತನ್ನು ಹಿರಿಯರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಹಾಗಾಗಿಯೇ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗೆ ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವುದು ಅಪರಾಧ.

ಆದರೆ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗೆ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿ ಬದುಕಿ ಉಳಿದವರಿಗೆ ಶಿಕ್ಷೆ ನೀಡುವುದೂ ಸಮಂಜಸ ಎನಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಮೊದಲೇ ನೊಂದಿರುವ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಶಿಕ್ಷೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಮತ್ತಷ್ಟು ನೋವು ನೀಡುವುದರಿಂದ ಅವರಲ್ಲಿ ಜೀವನ್ಮುಖಿ ಧೋರಣೆ ಮೊಳಕೆಯೊಡೆಯಲು ಅವಕಾಶವಾದರೂ ಹೇಗಾದೀತು? ಬದುಕನ್ನು ಚಿಗುರಿಸುವ ದಾರಿ ಹುಡುಕಿಕೊಳ್ಳಲು ಅವರಿಗೆ ನೆರವಾಗುವುದು ಮಾನವೀಯ ಸಮಾಜದ ಜವಾಬ್ದಾರಿ. ಹಾಗಾಗಿ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಯ ಪ್ರಕರಣಗಳು ನಡೆದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಘಟನೆಯನ್ನು ವೈಭವೀಕರಿಸಿ ಮಾತನಾಡದೆ, ಕಡಿಮೆ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸುತ್ತ, ಮೌನವಾಗಿರುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು.

ಈಗಂತೂ ಇಡೀ ಜಗತ್ತೇ ಆತಂಕದಲ್ಲಿ ಬದುಕನ್ನು ಎದುರು ನೋಡುತ್ತಿದೆ. ದೊಡ್ಡವರಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಮಕ್ಕಳೂ ಗೊಂದಲದ ಮನಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. ಬೇಕೆಂದಷ್ಟು ಆಟವಾಡುವ, ವ್ಯಾಯಾಮ ಪಡೆಯುವ ಅಥವಾ ರಸ್ತೆಯ ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಸೈಕಲ್ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಗಂಟೆಗಟ್ಟಲೆ ಹರಟೆ ಹೊಡೆದು ಮುಕ್ತವಾಗಿ ನಗುವ ಅವಕಾಶವೇ ಅವರಿಗಿಲ್ಲ. ಆನ್‌ಲೈನ್ ಕ್ಲಾಸ್‌ನ ನೆಪಗಳಲ್ಲಿ ಕೈಗೆ ಬಂದ ಮೊಬೈಲೇ ಅವರ ಪ್ರಪಂಚವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಕಾಣುವ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವಿಷಯವೂ ನೇರವಾಗಿ ಅವರ ಮಸ್ತಿಷ್ಯವನ್ನು ನಾಟುುತ್ತಿವೆ. ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಖಿನ್ನತೆಯನ್ನು ಪ್ರೇರೇಪಿಸುವ, ವಿಚಾರಗಳು ಮಕ್ಕಳ ಮನಸ್ಸನ್ನು ನಿಜಕ್ಕೂ ಘಾಸಿಗೊಳಿಸುತ್ತವೆ.

ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಬಾಲಿವುಡ್ ನಟ ಸುಶಾಂತ್ ಸಿಂಗ್ ರಜಪೂತ್ ಆ ತ ಹ ಕ ತೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಾಗ,

ಗಿಡವೊಂದರ ನಡುವನ್ನು ಕಡಿದರೆ ಮತ್ತೆ ನಾಲ್ಕು ಕಡೆಯಿಂದ ಚಿಗಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ವಿವೇಕವನ್ನು ತನ್ನ ಸಂಕುಲದ ಮುಕುಟಮಣಿಯಾಗಿಸಿಕೊಂಡು ಮೆರೆಯುತ್ತಿರುವ ಮನುಷ್ಯನೇಕೆ ತನ್ನ ತಾನು ಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಇಳಿಯುತ್ತಾನೆ?

■ ಸ್ವಯಂಪ್ರಭಾ

ದೇಶದ ಯುವಜನರಲ್ಲ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸಿದ್ದರು. ದಕ್ಷಿಣ ಭಾರತದ ನಟಿ ವಿಜಯಲಕ್ಷ್ಮಿ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗೆ ಯತ್ನಿಸಿದಾಗಲೂ ವ್ಯಾಪಕ ಚರ್ಚೆ ನಡೆಯಿತು. ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗೆ ಮುನ್ನ ಮಾಡಿಟ್ಟ ವಿಡಿಯೋ ಸಾಮಾಜಿಕ ಜಾಲತಾಣದಲ್ಲಿ ಹರಿದಾಡಿತು. ಇಂತಹ ಘಟನೆಗಳು ನಡೆದಾಗ ಲಾಬಿಗಳು, ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಮುಂತಾದ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಆಧರಿಸಿ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯ ಚರ್ಚೆ ನಡೆಯಬೇಕೇ ವಿನಃ, ಅವರು ಮಾಡಿಟ್ಟ ವಿಡಿಯೋಗಳ ಬಗೆಗಲ್ಲ. ಅಥವಾ ಅವರಿಗೆ ತೀವ್ರವಾದ ಸಹಾನುಭೂತಿಯನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುವ ಭರದಲ್ಲಿ ಅವರ ನಡೆಯನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸುವ ಮಾತುಗಳು ಪುಟಾಣಿಗಳ ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ಉತ್ತಮ ಪರಿಣಾಮ ಬೀರುವುದಿಲ್ಲ.

ಮಕ್ಕಳು ಸಾಧಕರ ಆತ್ಮಕತೆಯನ್ನು, ಜೀವನಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಓದಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಆಗ್ರಹ ಹಿಂದೆಲ್ಲ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಇತ್ತು. ಇತ್ತೀಚೆಗಿನ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಇಂತಹ 'ಓದುವಿಕೆ'ಯ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ ಆಂಗ್ಲಮಾಧ್ಯಮ ಶಾಲೆಗಳಿಂದ ಮಾಯವಾಗಿದ್ದವು. ಪ್ರೌಢಶಿಕ್ಷಣ ನೆಪದಲ್ಲಿ

ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರ ಮಾಹಿತಿಯೂ ಗೂಗಲ್‌ನಲ್ಲಿಯೇ ಪಡೆಯುವುದು ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೂ, ಪೋಷಕರಿಗೂ ಸುಲಭವಾಯಿತು. ಆದರೆ ಜೀವನಚರಿತ್ರೆಯ ಪುಟ್ಟ ಪುಟ್ಟ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಮಕ್ಕಳ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸಾಧನೆಯ ಕಿಡಿಯನ್ನು ಹೊತ್ತಿಸಬಲ್ಲವು. ಕಠಿಣ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳು ಎದುರಾದಾಗ, ಅವುಗಳನ್ನು ಸಾಧಕರು ಹೇಗೆ ದಾಟಿ ಬಂದರು ಎಂಬುದನ್ನು ಅವರ ಸುಷ್ಣ ಮನಸ್ಸು ಗಮನಿಸಿರುತ್ತದೆ. ಸ್ವಯಂ ಮರುಕದ ಸಾಲುಗಳಿಗೆ ಅಂತಹ ಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಹತ್ವ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಸ್ವಯಂ ಮರುಕದ ಭಾವನೆಯು ಸಮಾಜದ ಒಟ್ಟು ಏಳಿಗೆಗೆ ಮಾರಕ. 'ತನಗೇ ಇಂತಹ ಕಷ್ಟ ಏಕೆ ಬಂತು?' ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಪೋಷಿಸುವ ಯಾವ ಮಾತುಗಳೂ ಜೀವನಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಅರಳಿಸಲಾರವು.

ಹಿಂದೆಯೂ ಎಷ್ಟೊಂದು ಜನರು ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿ ದಾಟಿ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ; ಅವುಗಳ ಮುಂದೆ ಇಂದಿನ ಕಷ್ಟಗಳು ಯಾವ ಮಹಾ ಎನ್ನುವ ಧೋರಣೆಯು ಬದುಕಿನ ದಾರಿಯನ್ನು ಹಗುರ ಮಾಡುತ್ತವೆ.

ಆದ್ದರಿಂದ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗೆ ಮುನ್ನ ಮಾಡಿಟ್ಟ ವಿಡಿಯೋಗಳು ಖಂಡಿತ ಸಾಮಾಜಿಕ ಜಾಲತಾಣದಲ್ಲಿ ಲಭ್ಯವಾಗಬಾರದು. ಅವು ಪೋಲೀಸರ ತನಿಖೆಗೆ ಪೂರಕ ಮಾಹಿತಿಯಾಗಿಯಷ್ಟೇ ಬಳಕೆಯಾಗಬೇಕು. ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಲಾಕ್‌ಡೌನ್‌ಗಳ ಭರಾಟೆಯಲ್ಲಿ, ಮನೆಯೊಳಗೆ ಬಂಧಿಯಾಗಿರುವ ದೊಡ್ಡವರು ಮತ್ತು ಮಕ್ಕಳ ಮನಸ್ಸು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿರುವ ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಂತೂ ಅಂತಹ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಮಾಧ್ಯಮಗಳೂ ವೈಭವೀಕರಿಸುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಎನ್ನುವುದು ವೈಭವೀಕರಣಕ್ಕೆ ಅರ್ಹವಾದ ಯಾವ ಸಾಧನೆಯೂ ಅಲ್ಲ. ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗೆ ಶರಣಾಗುವ ನಿರ್ಧಾರ ಮಾಡಿದವರನ್ನು ಮಾನವೀಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಷ್ಟೇ ಟೀಕಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಉಳಿದಂತೆ ಅವರದ್ದು ಆಕ್ಷೇಪಾರ್ಹ ನಡೆ ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ಎರಡು ಮಾತಿಲ್ಲ. ಈ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ನಕ್ಷತ್ರಗಳಿವೆಯೋ ಅಷ್ಟು ಸಂಖ್ಯೆಯ ಅವಕಾಶಗಳು ಬದುಕುವುದಕ್ಕೆ ಈ ಭೂಮಿ ಮೇಲೆ ದೇವರು ಕರುಣಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಹಟ, ಅಹಂ ಅನ್ನು ತೊರೆದು ಯೋಚಿಸಿದರೆ ಬದುಕುವ ದಾರಿಗಳು ತೆರೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ ಎಂಬ ಸತ್ಯವನ್ನು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹೇಳಿಕೊಡಲು ಪೂರಕವಾದ ವಾತಾವರಣವನ್ನು ದೊಡ್ಡವರು ಸಾಮಾಜಿಕ ಜಾಲತಾಣಗಳಲ್ಲಿ ಸೃಷ್ಟಿಸಬೇಕು. ಮಾಧ್ಯಮಗಳೂ ಆ ಸೂಕ್ತತೆಯನ್ನು ಭದ್ರವಾಗಿ ಇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಲ್ಲವೇ?

